

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

(ΖΑΚΧΑΙΟΥ)

(Λουκ. 19, 1-10)

25/01/2026

Συμβαίνει πολλές φορές αδελφοί μου, κάποιος απλός, καθημερινός άνθρωπος, να λέει κάτι που όμως έχει πολύ μεγάλη πνευματική σημασία. Ούτε ο ίδιος μάλιστα έχει επίγνωση της σπουδαιότητας αυτού που είπε.

Αυτό έγινε και σήμερα. Ακούσαμε τον ευαγγελιστή Λουκά να μας αφηγείται ένα επεισόδιο από την κηρυκτική πορεία του Κυρίου μας, όταν ευρισκόμενος στη γη, ανάμεσά μας ως ένας από εμάς, εισήλθε στην πόλη της Ιεριχούς ακολουθούμενος από πλήθος λαού. Μεγάλη η αναστάτωση. Πολλές οι φωνές. Ο διδάσκαλος ήρθε. Ο θεραπευτής βρίσκεται ανάμεσά μας. Ο “σημειοφόρος” είναι στην πόλη μας. Ακούγοντας όλη αυτή την φασαρία, ένας άνθρωπος σηκώθηκε από τον πάγκο όπου εργαζόταν και έτρεξε και αυτός να ιδεί περί τίνος επρόκειτο. Ο άνθρωπος αυτός, ονομαζόμενος Ζακχαίος, ανήκε στην πιο στιγματισμένη, στην πιο μισητή τάξη ανθρώπων, τους τελώνες. Τους ανθρώπους δηλαδή που ρούφαγαν το αίμα των συνανθρώπων τους εισπράττοντας φόρους για λογαριασμό του Ρωμαίου κατακτητή, προσθέτοντας σε αυτούς τα δικά τους προσωπικά υπέρογκα κέρδη. Είχε βέβαια ακούσει για τα θαύματα, τη διδασκαλία και προπαντός για την αγάπη και αποδοχή που έβρισκαν κοντά στον Ιησού όλοι οι περιφρονημένοι και καταφρονημένοι, πόρνες, τελώνες και όλος ο απλός λαός. Έτσι θέλησε και αυτός να τον γνωρίσει. Αλλά μέσα του η επιθυμία να δει τον Ιησού, είχε πάρει μια διαφορετική μορφή. Ήθελε «ιδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστίν». Να δει δηλαδή τον Ιησού ποιος πραγματικά είναι. Να μη μείνει στις κρίσεις των άλλων, αλλά ο ίδιος να δει και να διαμορφώσει γνώμη.

Ο Ζακχαίος, αυτός ο κριματισμένος και μισούμενος υπό όλων, έθεσε, χωρίς να έχει επίγνωση, ένα κρίσιμο ερώτημα. Ένα ερώτημα που από τότε εξακολουθεί να απασχολεί πολλούς ανθρώπους: Ποιος είναι ο Ιησούς και όχι μόνο αυτό, δεν αρκεί, αλλά και να τον ιδώ, να αποκτήσω δηλαδή προσωπική σχέση μαζί Του, να κατανοήσω το μυστήριο Χριστός.

Αμφιβάλλει κανείς αδελφοί μου ότι το πρόσωπο του Ιησού, ποιος πράγματι είναι, πολλοί το αγνοούν και δυστυχώς ανάμεσά τους και αρκετοί χριστιανοί; Είναι δυνατόν θα πείτε να υπάρχουν χριστιανοί που αγνοούν “τίς ἐστίν ὁ Ἰησοῦς;” Δυστυχώς ναι, εφόσον παραμείνουμε μόνο στο βάπτισμα και το χρίσμα που λάβαμε, χωρίς να τα ενεργοποιήσουμε μέσα στον χώρο της Εκκλησίας.

Υπάρχει όμως και μια άλλη ομάδα χριστιανών, οι οποίοι έχασαν τον δρόμο τους προς το “ιδεῖν” τον Ιησού. Έτσι οι άνθρωποι αυτοί διαστρέβλωσαν και παραμόρφωσαν την αλήθεια για τον Χριστό, αλλοίωσαν την διδασκαλία Του, και δημιούργησαν ομάδες που είχαν μόνο το όνομα χριστιανός, αλλά όχι τον ίδιο τον Χριστό. Πρόκειται για όλες τις αιρέσεις που από την αρχή της εμφάνισης της Εκκλησίας ταλαιπωρούν και τραυματίζουν το εκκλησιαστικό Σώμα, οδηγώντας στην αιώνια απώλεια πολλούς ανθρώπους, “εικόνες Θεού, υπέρων Χριστός έπαθε”.

Φυσικά δεν θα μπορούσαν να λείψουν και εκείνοι που απορρίπτουν συνολικά το έργο του Χριστού και την διδασκαλία Του, βασισμένοι σε δικές τους προσωπικές απόψεις και κρίσεις. Πολλοί άνθρωποι, σύγχρονοι, αλλά και μεταγενέστεροι του Χριστού τον αρνήθηκαν, απέρριψαν τη διδασκαλία του ή στην πιο επιεική περίπτωση του έκαναν τη χάρη (!) να τον αποδεχθούν ως μεγάλο ηθικό διδάσκαλο, κοινωνικό μεταρρυθμιστή κ. ά. παρόμοια. Σήμερα μάλιστα η άρνηση του θεανθρωπίνου προσώπου του Ιησού, έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, ώστε μπορούμε πια να μιλάμε για πλήρως αποχριστιανισμένες κοινωνίες, που σε ορισμένες χώρες καταλήγουν σε διωγμούς εναντίον των χριστιανών.

Στην κατηγορία αυτή άνετα μπορούμε να εντάξουμε και όλους εκείνους τους ανθρώπους οι οποίοι είναι αδιάφοροι για τον Χριστό. Δεν τους απασχολεί καθόλου η ύπαρξή Του ούτε επομένως η διδασκαλία Του. Αλλά και η ζωή τους είναι τέτοια που δεν έχει καμία σχέση με το κατά “Χριστόν ζῆν”.

Υπάρχει όμως και κάποιος που έδωσε την σωστή απάντηση εξ ονόματος όλων των χριστιανών, όλων των εποχών, και αυτός είναι ο Απόστολος Πέτρος. Πότε; Όταν ο Χριστός υπέβαλλε το ίδιο ερώτημα με αυτό που προβλημάτισε τον Ζακχαίο, στον σύλλογο των μαθητών Του. Τους ρώτησε συγκεκριμένα: «τίνα με λέγουσιν οί άνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;» (Ματθ. 16, 13). Στο ερώτημα αυτό απαντώντας ο Πέτρος εκφράζοντας και όλους τους μαθητές είπε «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Ματθ. 16, 16), για να εισπράξει αμέσως την επιβεβαίωση και επιδοκιμασία του Χριστού. Για μας λοιπόν ο Χριστός ήταν και είναι ο Υἱός του Θεού, ο οποίος σαρκώθηκε για τη δική μας σωτηρία, πήρε δηλαδή ανθρώπινο σώμα και από τότε έχει τις δύο φύσεις, θεϊκή και ανθρώπινη, ενωμένες αδιαιρέτως και ασυγχύτως. Μέγα το μυστήριο, όντως θεοπρεπές, και για το λόγο αυτό δεν επιδέχεται έρευνα, αλλά προσκύνηση.

Δεν αρκεί όμως η ομολογία μόνη ότι ο Ιησούς είναι θεάνθρωπος. Το είπε άλλωστε ο ίδιος ο Κύριός μας “δεν θα σωθεί όποιος απλά λέει Κύριε, Κύριε, αλλά όποιος κάνει το θέλημά μου” (Ματθ. 7, 21). Δηλαδή θα σωθεί, όποιος πλήρως συμμορφώσει το θέλημά του με το θέλημα του Χριστού, όποιος αγαπήσει και πάλι κατά το λόγο του ευαγγελίου τον Χριστό με όλη τη δύναμη του νου, της ψυχής και της καρδιάς του. Και αυτό επειδή η σχέση Χριστού και ανθρώπων είναι σχέση αγάπης και μάλιστα μανικής αγάπης,

όπως οι άγιοι λένε, και όχι σχέση καταναγκασμού του ανθρώπου, αλλά αυτοπροαίρετης προσφοράς του στο Χριστό, ελεύθερης ανταπόκρισής του στην θυσιαστική και απόλυτη αγάπη του Χριστού.

Αδελφοί μου. Ας αρχίσουμε παρακαλώ πολύ και εμείς να διερωτόμαστε για το ποιος είναι ο Χριστός. Μην πούμε ότι ξέρουμε. Αλλά ας προχωρήσουμε στην ανακάλυψη ή την επαναανακάλυψή Του. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Αιώνιας ζωής ή αιώνιας απώλειας. Χρειάζονται όμως ως απαραίτητα εφόδια στην έρευνα αυτή πίστη, ταπείνωση, προσευχή, μετάνοια, θέληση και προπαντός διάθεση για πνευματικό αγώνα. Να κάνουμε αυτό που είπε ο Πρόδρομος. Να ρίξουμε τα βουνά του εγωκεντρισμού, να γεμίσουμε τις ουλές των αδυναμιών και να θεραπεύσουμε τα πάθη και τις αδυναμίες που όλοι έχουμε. Εύκολο; Όχι. Όμως τίποτε από όσα αξίζουν δεν είναι εύκολο και όπως λένε και οι αγαπητές δεσποινίδες και κυρίες, “μπροστά στην ομορφιά, τι είναι ο πόνος”. Μόνο που εμείς εδώ αναζητούμε την αιώνια ομορφιά, τον “ώραϊον κάλλει” παρά πάντας τους ανθρώπους Ιησού, και φυσικά δεν υπάρχει πόνος στην πραγματικότητα, αφού ο ίδιος μας βεβαιώνει ότι “το φορτίο και ο ζυγός του είναι ελαφρά” (Ματθ. 11, 30). Και αλλού λέει “Χρηστός ο Κύριος, μακρόθυμος και επιεικής” (Ψαλμ. 85, 5).

Ας επιχειρήσουμε λοιπόν αυτό το ταξίδι προς τον Ιησού αδελφοί και εύχομαι όλοι μας να μάθουμε ποιος πράγματι είναι. Όμως μη μείνουμε εκεί. Ας τον αγαπήσουμε, ας τον αγκαλιάσουμε, ας τον κάνουμε νόημα και σκοπό της ζωής μας. Να μπορέσουμε να πούμε, όπως ο απόστολος Παύλος, “ζω δε ουκέτι εγώ, ζει δε εν εμοί Χριστός”. Είθε να αξιωθούμε αδελφοί.

π. Δημήτριος Καπρινιώτης
εφημέριος Ιερού Ναού Αγίων Σεραφείμ
και Δώδεκα Αποστόλων